Ч. 251 (11.219). Львів, четвер 10. листопада 1927. Opłata pocztowa zapłacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Виборча увертюра.

Львів, 9. листопада 1927.

Хоч сойм іще не розвязаний, хоч він іще формально істнує, хоч перед ним іще три тижні примусового животіння, то фактично всі заінтересовані чинники трактують цю законодатну установу як порожне місце. День 3. ц. м. рішив долю сойму і став вихідною точкою виборчої увертюри. Урядові і громадянські чинники, партії і ґрупи, не вижидаючи законного закінчення біжучої каденції і формального розписання виборів до сойму і сенату, вдарили у виборчий дзвін. Відбуваються засідання головних управ польських партій, на яких предметом нарад і дискусій є виключно справа виборів, визначні політичні діячі і керманичі відбувають політичні поїздки, робиться заходи в справі фузій споріднених дрібних політичних ґруп, зазначуються ширші і вузчі виборчі бльоки, словом: входимо в атмосферу виборчого періоду.

Саме тоді, коли польські і жидівські партії проявляють підвищену горячкову діяльність, українські політичні організації поводяться поки-що наскрізь пасивно напередодні виборчої кампанії. Всякі поголоски на тему виборчої підготовки українських партій і бльоку національних меншостей не мають ніякої реальної основи, є найдовільнішими фантастичними комбінаціями вшехпольських і „санаційних" клік. Українські партії не ввійшли ще навіть в інформативну виборчу стадію.

І зовсім зрозуміло. До соймових виборів 1922 р. українці під Польщею ставилися двояко: громадянство північних земель брало участь у виборах, а громадянство полудневої української території (Сх. Галичини) перевело виборчу абстиненцію. Двояке відношення до законодатних установ польської держави не найшло ще суцільного критичного вислову й оцінки серед українського громадянства. Не зважаючи на голоси, що оцінюють виборчу абстиненцію галицько-українського громадянства в 1922 р. як велику політичну помилку, ще сьогодні деякі громадські гуртки підтримують абстинентські настрої, мотивуючи їх тим, що на основі дотеперішньої практики не можемо нічого доброго сподіватись і від будучого сойму.

Тими покутуючими з р. 1922 настроями, ліквідаційною діяльністю біжучого сойму у відношенні до насущних прав і законних здобутків українського народу та сумнівами щодо ролі будучих законодатних установ сучасної Польщі (з огляду на неґативне відношення до них диктаторського уряду) треба пояснити обережно-недовірчиве та досі пасивне становище українських партій до започаткованої виборчої акції. Стоячи перед виборами, українські партії, не ввійшли ще в ніякі спільні звязки, навіть у своїх партійних установах не порушували ще справи виборів, хоч би найбільш загально. Є це обективне вижидаюче становище. Кожна партія жде на перші кроки другої.

Ми, як орган публичної опінії, вважаємо конечним вийти зі стадії вижидання. Розуміється, в першу чергу мусить бути вияснене принціпове питання: чи українському громадянству брати участь у виборах, чи повторити виборчу абстиненцію з 1922 р. у можливих під теперішню пору розмірах? Цеї другої можливости навіть не беремо під увагу. Зайвим було би мотивувати наше становище щодо абстиненції. Вважаємо конечним і неминучим вихід зі стану пасивности в справі виборів, бо без огляду на таку чи іншу ролю і значіння будучого сойму для українського громадянства важним є здобути свою **безспірну і загальну політичну репрезентацію**. А таке представництво можна в створених умовинах здобути тільки у соймових виборах. Недостача безспірного, ніким неоспорюваного політичного представництва українського народу в межах Польщі відбилася на нас дуже шкідливо в останніх літах — як у внутрішньому житті, так і на ширшій арені. Недостача такого представництва стояла на перепоні реституції громадянського авторитету, такого дуже потрібного в усіх конструктивних починах і ділах. Тому, не входячи в те, наскільки довговічним буде майбутній сойм та без огляду на рівень його значіння, нашим обовязком взяти участь у виборах до польських законодатних установ з метою здобути національно-політичну репрезентацію, безспірну і ніким неоспорювану — вже хоч би тому, що вибрану на основі загального демократичного виборчого права. Так вибрана українська політична репрезентація зберігла би для українського громадянства свою вагу і значіння без огляду на дальшу долю польських законодатних установ й устроєвих періпетій в Польщі.

Маючи на меті здобути національно-політичну репрезентацію, мусимо відповідно повести й виборчу акцію саме під прапором цього основного завдання. Ясно, що змагаючи до такої мети, мусимо на перше місце висунути справу **українського національного бльоку.** Ініціятива в цій справі належить Українському Національно-Демократичному Обєднанню, як найбільшій і найвпливовішій українській політичній орґанізації, як партії національної консолідації. Тільки довівши до національного бльоку, можна розглядати можливу актуальність бльоку всіх чи тільки деяких непольських народів.

Від справи українського національного бльоку повинна у нас початися виборча увертюра

За ідею ощадности і її національне значіння.

Від часу міжнародного конґресу ощадности в Медіоляні, що відбувся в р. 1924, святкують щорічно культурні народи світа „**День ощадности**", уладжуючи в цім дні віча, збори і всякі наради, на яких розважується справу ощадности, а часописи містять тогож дня: передові статті, присвячені ідеї ощадности і її значінню для добра нації.

До цього й ми зачинаємо йти, але мабуть далеко не дійшли, бо у нас культ свята ощадности ще не поширився та не війшов у кість і кров нашого громадянства, і тому наша пропаґанда ідеї ощадности мусить далі працювати, щоби усувати зневіру, легкодушність та всякі інші суперечности, що її стрічають — чи зі злої волі, чи з нерозуміння справи.

До цих помічень навело мене останнє число „Господарсько-Кооперативного Часопису", орґану Ревізійного Союзу українських кооператив, що вийшло якраз під неділю 30. жовтня ц. р., отже мало привитати перший український день ощадности. А цей привіт виглядає ось як: на першому місці трівожний алярм, що кооперативи наші розборгували тільки товару, що самим їм загрожує вже поважна небезпека; — на другому місці стаття ніби в інтересі пропаґанди ощадности, далі стаття про комасацію селянських ґрунтів і так далі, аж при кінці уміщено комунікат Т-ва „Ощадність" про святкування „Дня Ощадности"...

Та найбільше замітна є стаття: „В інтересі пропаґанди ощадности", — з кругів Ревізійного Союза, — підписана д-ром К. Коберським. До цеї статті уважаю моїм обовязком дещо пояснити, щоби не поширювались непорозуміння і розеднування в нашому громадянстві. Зокрема, пов. автор статті хоче дати вислів своїм сумнівам відносно доцільности цього практичного способу, яким Т-во „Ощадність" задумало переводити свою акцію. А тут годиться передовсім зазначити, що методи акції Т-ва „Ощадність" означує статут цього товариства, принятий по довшій нараді основателів в дні 9. грудня 1926 р., в котрій брали участь також поважні представники нашого Ревізійного Союзу, як пп. голова Юліян Павликовський, директор Іван Филипович і референт правний М. Корчинський. Основателі Т-ва „Ощадність" постановили заснувати це товариство **у виді кооперативи**, щоби воно мало свободу у своїй діяльности пропаґандовій, при чім основателі підчеркнули незвичайно велике **значіння пропаґанди ощадности** як підойми культури, господарности і добробуту української нації.

Це одно, а далі пов. автор статті боїться, щоби ціла акція не звелася до ударної кампанії, бо літом цього року, як каже, зроблено першу пропаґанду, — далі було тихо і аж тепер в звязку з міжнародним днем ощадности знову піднято справу. Та в цім вже розминається пов. автор з правдою і дійсністю, бо загально відомо, що підготовна робота ішла безнастанно через цілий рік. **На сторінках „Діла" появлялися численні статті про потребу і значіння ощадности та про орґанізацію рідного капіталу;** в місяцях липні і серпні ц. р. розіслала управа Т-ва „Ощадність" відозви в справі орґанізації товариства: до кредитових, торговельних і молочарських кооператив в краю та до всіх наших культурних і господарських установ з проханням співділання в орґанізації „Ощадности" в цілім краю, та окремими запрошеннями звернулася до Ревізійного Союзу і до фахових Союзів краєвих у Львові. Опісля в місяці жовтні ц. р. оголошено в нашій пресі, як також в „Господарсько-Кооперативнім Часописі" зазив до всіх господарських, просвітних і культурних установ, а зосібна до всіх кооператив і повітових відділів Т-ва „Ощадність" в краю в справі обходу свята ощадности. Та вкінці, в дні 15. жовтня ц. р., відбулися **перші загальні збори Т-ва „Ощадність"**, на котрих була нагода **і час познакомитися з формою орґанізації** і підготовною діяльністю управи Товариства, як також подавати помічення, нові способи орґанізації і критичні замічування. А з цих перших загальних зборів товариства вийшов апель до всіх наших орґанізацій, зосібна до кооперативних, взяти участь в цій новій великій роботі, яка починається обходом „Свята Ощадности" дня 30. жовтня ц. р.

Колиж хтось справою в час не заінтересувався і не має про неї ясного поняття, то якось недоладно у такій преважній справі пускати такі резони, що ніби саму ідею, до реалізації якої взялася „Ощадність" належить підтримати, не можна однак при цім поминути, що форма цеї орґанізації на нашу думку невідповідна, — бож це не є серіозно сказане і тому воно не тільки не поширює думки пропаґанди ощадности, — але ще ширить нехіть до великої справи, якої не вільно нам легко трактувати.

Зокрема, незгідне є з ідеєю національної ощадности відгребувати індивідуальну засаду, начеб щадження мало бути в першій мірі річею приватно-господарською кожної одиниці, бо як раз **новітна соціяльна ідея ощадности** вимагає від нас ставити пропаґанду ощадности **на вищому становищі: збираймо наш національний капітал!** Таким поставленням справи зовсім не нарушується приватно-господарської власности кожного вкладчика, а навпаки збільшується його інтерес у забезпеченні його капіталу в своїх установах та в спромозі користування загальним національним капіталом, а при тому побуджується загал громадянства до збірної акції — в імя вищої ідеї. Так ставлять цю справу інші культурні нації тай нам слід піти шляхами **масової національної ощадности.**

Досі займалися справою ощадности головно заінтересовані установи економічні, передовсім наші кооперативи, та протягом трицяти років не добули вони пожаданого успіху, бо ідея ощадности захоплювала тільки одиниці, а не цілі гурти нашого громадянства. Щож **нового приносить нам орґанізація „Ощадности"**? Вона дає нам нову думку, щоби порушити і приєднати для ідеї ощадности всі верстви нашої суспільности, весь наш нарід, та до цего діла пропаґанди покликати проповідників з усіх наших установ: духовних і світських, суспільних, культурних, освітних і господарських, та зі всіх кругів нашого громадянства, щоб зі всіх боків зробити наступ, але не хвилевий — раз в році, а послідовний, постійний і щоденний та перше місце в цій великій роботі орґанізаційній мають заняти наші кооператори і кооперація. І тому управа Т-ва „Ощадність" тільки разів до них відзивалась та очікувала їх прибуття на перші загальні збори „Ощадности".

Тому у покликаних критичних замітках підносить пов. автор, що на його погляд треба відділити від себе дві річи: пропаґанду ідеї ощадности і збирання вкладок на ощадність. Так! так воно є всюди і так у нас орґанізується, та вистане перечитати відносні інструкції і обіжники управи „Ощадности", щоби те все знати і розуміти, що централя орґанізації „Ощадности" є у Льво-

ні, що повітові відділи ведуть організаційну роботу в своїх повітах, та що під ними є місцеві збірниці, котрі ведуть пропаганду по громадах і на домагання вкладчиків переймають і негайно передають їх вкладки до наших кредитових кооператив, так що про безконтрольність не можна тут говорити.

Врешті сама форма організації не річ другорядна і її вигладить життя в роботі, а головна річ: приступати негайно до праці!

А хто ніби в інтересі пропаганди ощадности підносить такі слабодушні аргументи, що при загальній вбогости нашого населення не можемо собі робити надій на особливий розвиток вкладкових ощадностей, той мабуть не розумієества і значіння дрібної, а масової (поголовної) ощадности, яка має на меті: ужити на добре і велике діло ті окрушини гроша, що лежать марно і розтрачуються щоденно в масах народу, бо оце найпевніщий гріш нації, що все плине і розпливається, а зібраний разом дає нації десятки і сотки міліонів для культури, поступу, промислу, торговлі, мистецтва і всякого добра.

Та до пропаганди ідеї треба віри і глибшого розуміння справи, — а без цього не мож доцільно працювати.

Д-р Кость Левицький.

Канада — край будучности.

Дещо про життя українців у Канаді.

В Галичині перебував кілька тижнів гість з Канади, п. **Володислав Біберович**, що працює тепер в департаменті кольонізації Сіпіару (*Canadian Pacific Railway*) у Вінніпегу. Він ділився своїми враженнями і обстереженнями з Канади в гурку журналістів і запрошених гостей. Дещо з вражінь шан. гостя подаємо до відома ширшої громади, бож Канадою і її будучністю, а з нею її будучністю пів-міліонової української канадійської еміграції цікавиться сьогодні ціла українська суспільність.

На початку свого інтересного реферату п. Біберович подав кілька інформаційних даних про Канаду (простір, поділ на провінції, устрій), зазначуючи, що між французькими провінціями (Квебек) і англійськими (Онтеріо) йде тиха й невинна, стара ривалізація, що може колись вилитися навіть в огні. Українці, які за останні часи зробили великі поступи і здобувають собі чимраз більше значіння, можуть колись бути тим язичком у ваги, що переважить її в одну або в другу сторону.

Український елемент у Канаді — переважно фармерський, хоч є доволі наших людей і по містах. Це переважно робітники по фабриках, копальнях (т. зв. майнах) і при залізничих компаніях (особливо в західній Канаді), є також немала українських кельнерів і кельнерок по всіх більших і менших готелях та ресторанах, а також доволі купців (шторників), переважно богатих і заможних людей, майно яких виносить пересічно 50 тисяч і більше долярів. Є ще власники гараж, торговці худобою (волами) і ін.

Найстарші українці в Канаді — це ті, що приїхали туди перед 30 роками, а дуже мало таких, що приїхали перед 35 чи ще більше роками. Загал наших людей прибув до Канади в останнім десятилітті перед війною. Давно було легко дістатися до Канади, бо не треба було ніяких паперів і ціла подорож коштувала 25 до 40 долярів. Зате умови життя давніших емігрантів були незвичайно тяжкі. Спосіб поселювання емігрантів був давніше такий: прибувші діставали на власність 160 акрів землі, нетканої плугом (звичайно з корчами — в Канаді нема пралісів, як прим. у Бразилії). Цю землю треба було вичистити і самому собі обробити, а це без гроша, отже без потрібного інвентаря і худоби, було дуже важко. Звичайно такий поселенець помагав собі роботою при будові залізничих шляхів, доріг і т. п. і так поволи приходив до майна. Сьогодні ці люди є переважно великими богачами. Таким чином українці в Канаді були і є піонірами в повнім значінні цього слова.

По війні дається запримітити в Канаді зріст британського шовінізму. Загально почувається недовіря до славян, особливо східних, бо вони як найменше вироблені найлекше підпадають під вплив комунізму, що його поширюють у Канаді виключно не-англійці, головнож жиди й українці. Це чи не головна причина недовіря до українського елементу, хоч загалом беручи, наші люди мають добру репутацію, передовсім як зразкові хлібороби.

Тепер еміграція до Канади утруднена, бо вона і дорога і доволі обмежена. Всеж таки в Канаді є ще богато вільних просторів і вона може проживити легко десятки міліонів людей. Це взагалі країна будучности, як одноголосно стверджують усі знавці цієї великої і богатої країни. Для Канади найбільше бажана еміграція фармерська, поселенча, бо робітників є там доволі. Фармерські сімї, що приїздять тепер до Канади, дістають землю на дуже догідні сплати на 15 літ, але на господарське приладдя мусять мати власну готівку. Робляться заходи, щоби і в цій справі нові поселенці мали якнайбільші полекші.

Щодо корабельних компаній, які перевозять наших людей, то вони працюють, можна сказати, без закиду. Велику і вдячну задачу мають перед собою краєві еміграційні товариства, а саме упорядкувати справу позичок на дорогу емігрантів, аби вони не платили горендально високих відсотків (заснування еміграційного банку, а принайменше еміґр. відділу при одному з істнуючих банків), а дальше добитися знижки корабельних білетів, що є цілком можливе.

При кінці референт опровинув вісти про минимий економічний застій у Канаді в цьому році. Навпаки — цьогорічні жнива були рекордові і такого збору не було від кількох десятків літ. Самої пшениці зібрано 500 міліонів бушлів (1 бушель — 40 кг.). Поголоски ці зродилися тому, що наслідком слоти на весну роботи в полі зачалися пізніше, як звичайно, тому й робітників до роботи брали пізніше.

Загально — Канада є краєм богатим і ще чимало її богацтв як слід невикористано. Український елемент у Канаді набирає щораз більше значіння і впливу, а недавно вибрано й першого українського посла до центрального парляменту в Отаві (посли-українці в домініяльних соймах засідають давно). При відповідній еміграційній політиці з нашого боку моглиб ми мати від і через канадійську еміграцію поважні користи не тільки матеріяльного, але й політичного характеру.

Всі українські діти до української школи! Хто минає свою рідну школу і посилає дитину до чужої школи, — той ворог своєї дитини і української нації!

Радянська Україна

Торговля України з Німеччиною.

В ч. 240 харківського „Комуніста" знаходимо цікаві дані про торговлю України з Німеччиною, які подав представник України при торговельному представництві СРСР у Німеччині Н. Попов.

На думку Попова німецький ринок має для України дуже велику вагу, про що свідчать такі цифри. 1925-6 року до Німеччини вивезено було з України 40 прц. всього українського експорту та імпортовано з Німеччини на Україну 23 прц. усього німецького імпорту до СРСР.

Щодо багатьох важливих експортових товарів Україна має майже монопольне становище в радянському торговельному представництві в Німеччині. Так наприклад марганцеву та залізну руду Німеччині продає лише Україна. В продажі радянським торговельним представництвам прядивного матеріялу Україна має 65 прц., дубового лісу 35 прц., яєць та птахів — коло 90 прц. Укрдержторг за 1926-27 рік довів свій обіг щодо експорту до Німеччини до 3 міліонів. Останніми часами поруч Укрдержторгу продукцію свою збували в Німеччині також інші українські організації. Наприклад Південнорудний трест 1925-26 р. реалізував у Німеччині своєї продукції на 9,782.000 карб.

Наведені дані показують наочно всю ненормальність дотеперішнього стану народнього господарства України. І справді, всім відомо, що на Україні є сталий і дуже великий голод на всякого рода тканини. Ці тканини одержує Україна від Московщини, одержує в недостатній скількости, незвичайно лихої якости й по дуже дорогій ціні. А рівночасно добрий український прядивний сирівець замісць переробляти на місці, шлють до Німеччини, при чім експорт його становить аж 65 прц. всього відповідного експорту цілого Радянського Союзу.

„Поточного року, — заявив Н. Попов, торгпредство має звернути велику увагу на розвиток нових видів експорту. Ми вже провели значну роботу щодо вивчення німецького ринку для ніжинських огірків, макаронів, технічної картоплі, хмелю та інш. Декілька спробних угод на цих товарах, які ми вже провели, свідчать про те, що ми ще не вичерпали можливостей німецького ринку. Торік нам вдалося налагодити реалізацію деяких видів продукції Хемвугілля, Коксобензолу, а також налагодити експорт українських кон-

М. ЗОЩЕНКО.

ЖЕНИХ.

Недавно оженився Єгорка Басов. Взяв він собі бабу здорову, пикату, пудів зо пять вагою. Взагалі, повезло чоловікові.

Передтим три роки Єгорка Басов ходив вдівцем — ніхто не йшов за нього. А сватався Єгорка майже до кожної. Навіть до кривої салдатки із „Містечка". Та діло розладналось ізза дурниць.

Про те сватання любив Єгорка балакати. При тому брехав він неймовірно, за кожним разом додаючи все нові і дивовижні подробиці.

Всі мужики напамять знали ту історію, та при всякій нагоді прохали Єгорку розказати зпочатку, заздалегідь здавляючи сміх.

— Так як це ти, Єгорка, сватався? — питали мужики, підморгуючи.

— Та так уже — говорив Єгорка — ошукався.

— Поспішився, чи що?

— Поспішився — говорив Єгорка. — Звичайно, пора була гаряча — тут і косити, тут і носити, і хліб збирати. А тут, братчики мої, вмирає моя баба. Сьогодні вона, скажім, злягла, а завтра їй гірше. Кидається і маячить, і з печі падає.

— Ну — кажу я їй — спасибіг, Катерино Василівно, без ножа ви мене ріжете. Не в пору вмирати постановили. Підождіть, кажу, до осени, а осінню вмирайте.

А вона відмахується.

Ну, звичайно, покликав я лікаря. За пуд вівса. Лікар пересипав овес у свій мішок і каже:

— Медицина — каже — безсильна що-небудь зробити. Не інакше, як помирає ваша бабочка.

— А від якоїж — питаю — слабости. Даруйте за нескромне питання.

— То — каже — медицині, знову таки, невідомо.

А проте лікар дав порошки і відїхав.

Поклали ми порошки за образи — не помагає. Маячить баба і кидається, і з печі падає.

Завив я, звичайно. Пора, думаю, гаряча — тут і носити, тут і косити, а без баби неможливо. Що робити — невідомо. А коли, наприклад, женитися, то, знову таки, з ким оце женитися? Може бути, що декотра і пішла би, та незручно їй на швидку руку.

Запряг я коняку, надів нові штани, вимив ноги і поїхав.

Приїзджу в „Містечко". Ходжу по знайомих. — Пора — кажу — гаряча, балакати багато не доводиться, чи нема, кажу, якої-небудь миршавої бабочки, хоч би сліпенької. Інтересуюсь, кажу, женячкою.

— Є — кажуть, — розуміється, та пора гаряча, шлюбом ніхто не інтересується. Зайдіть, кажуть, до Анисії, до салдатки, може ту нагнете.

От я і пішов.

Приходжу. Дивлюся — сидить на скрині баба і ногу чухає.

— Здорові були — кажу. — Перестаньте — кажу — чухати ногу — діло є.

— То — відказує — одно другому не перебаранчає.

— Ну, — кажу — пора гаряча, сперечатися з вами довго не доводиться — ви та я — нас двоє — третій зайвий, обкрутимося, кажу, і завтра виходьте на роботу снопи вязати.

— Можна — каже, — якщо ви мною інтересуєтесь.

Кинув я оком на неї. Бачу — бабочка нічого, як і годиться, тілиста і робити може.

— Так, — кажу — інтересуюсь, авжеж. Та, кажу, відповіжте мені, все одно як на анкету, скільки вам літ від роду?

— А літ — відказує — не так багато, як здається. Літа мої не раховані. А рік народження, сказати — не збрехати, одна тисяча вісімсот вісімдесять шестий.

— Ну, — кажу — пора гаряча, довго лічити не доводиться. Якщо не брешете, то гарно.

— Ні, — каже — не брешу, за брехню Бог карає. Збиратись, чи як?

— Так, — кажу — збирайтесь. А багато ви маєте пожитків?

— Пожитків — каже — не так багато: діра в кишені та воша в жмені. Скринечка та перина.

Взяли ми скринечку і перину на віз. Захопив я ще горщок і два поліна, і поїхали.

Я поганяю коняку, квапюся, а бабочка моя на скринечці трясеться і пляни розводить — як жити буде, та біля чого поратися, та не вадилоб, мовляв, в лазню піти — три роки не ходжено.

Вкінці приїхали.

— Вилізайте! — кажу.

Вилазить бабочка з воза. Та дивлюся: якось то не інтересно вилазить — боком і немов би кульгала на обі ноги. Фу, ти, думаю, бридня яка!

— Що ви, — кажу — бабочко, немов кульгаєте?

— Та ні, — каже — то я так кокетничаю.

— Та як же, змилуйтеся, так? Тож діло серіозне, якщо кульгаєте. Мені, кажу, в хазяйстві кульгати не треба.

— Та ні, — каже — то трошки на ліву ногу. Пів вершка, каже, всього й недостає.

— Пів — кажу — вершка чи вершок — то, кажу, шкода балакати. Пора, кажу, гаряча, — міряти не доводиться. Та, кажу, то неможливо. Ось і воду понесете, — розхлюпаете. Даруйте, кажу, ошукався.

— Ні, — каже, — діло закарбоване.

— Ні — кажу — не можу. Все, кажу, підходить: і пика ваша мені подобається і літа — одна тисяча вісімсот вісімдесять шість, але не можу. Даруйте — проблимав ногу.

Тут бабочка почала кричати, матюкатися, звичайно не без того, що й чубитися полізла. А я, тимчасом, полегеньки статки виношу на двір.

Заїхала вона раз чи два по пиці — не лічив, а опісля каже:

— Ну, — каже, — стрючку, щастя твоє, що помітив. Вези, каже, назад!

Сіли ми на віз і поїхали. Тільки не доїхали ми, може, й семи верств, як взяла мене страшна досада.

— Пора, думаю, гаряча, балакати багато не доводиться, а тут будь ласка розвозити вдовиць по домах.

Скинув я з воза її статки і дивлюсь, що буде. А бабочка не всиділа і за статками зістрибнула. А я обернув кобилку і д' лісові.

І на тому справа покінчилася.

Як вона до дому добилася зі скринею і периною, мені невідомо. А проте добилася, і за рік заміж вийшла. А тепер при надії.

(Переклад з російської мови.)

...нтерських виробів, консервів і т. ін." Щодо імпорту до України з Німеччини то тут так само Україна має значне місце в загальному імпорті СРСР з Німеччини. Минулого року питома вага України в імпорті через радянське представництво в Німеччині становила 20 прц. Найбільша частина імпорту була для трестів союзного значіння, Дніпрельстану і т. д. Усього Укрдержторг за минулий рік розмістив у Німеччині замовлень на суму понад 11 мід. карб. З них покищо реалізовано замовлень на 8 міл. карб.

Адміністративний кодекс УСРР.

Недавно відбута друга сесія Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету 10-го скликання затвердила для вжитку адміністративний кодекс УСРР. Кодекс появиться скоро окремою виданою публікацією. Він складається з 15 розділів і обіймає 528 артикулів. Одначе всеї адміністративної діяльности всеж таки не охоплює. Працювали над ним три роки всі окружні виконавчі комітети, адміністративна комісія при ВУЦВК-ті, правничі наукові сили харківського інституту народнього господарства, харківське юридичне товариство та інші чинники. Ухвалений ВУЦВК-том кодекс є першим адміністративним кодексом у цілому СРСР. Трактує він передовсім про організацію адміністративних органів. У західній Европі анальогічний кодекс щодо організації адміністративних органів існується тільки в Португалії.

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10. І пов. на щадничу книжечку ч. 7910.

ПОЛЬСЬКІ АПАШІ ПЕРЕД ФРАНЦУСЬКИМ СУДОМ.

Париж, 8. листопада 1927.

Перед якого півтора року у Франції виявлено ватагу бандитів і убийників. Ватага складається з поляків емігрантів у паризькому окрузі. На чолі ватаги стояв якийсь Венчак, званий „Червони Владек". Ватага допустилася богато грабіжей, а крім того 4 убивств. Щойно після вбивства одного парижанина паризькій поліції вдалося зловити цілу ватагу. Тепер находиться в Парижі є процес тої ватаги. Одним із найділльнійших членів ватаги, як виказує судове слідство, є Казимир Мриц, син львівського урядовця. Він після вибуху війни допустився у Польщі вбивства, а пошукуваний властями вступив до польських леґіонів. В 1918 вломився у Варшаві до мешкання американця, відки виніс велику добичу. З варшавської вязниці втік до Львова, де брав участь в обороні Львова, укриваючись під документами поручника польських військ. Аґноскований жандармерією, опинився в замарстинівській тюрмі, та не надовго, бо небаром утік до Франції і тут вступив до ватаги Венчака.

ППС. В ОПОЗИЦІЇ.

Варшава, 8. листопада 1927.

Начальна Рада ППС. на нарадах ствердила конечність оставати й на далі в опозиції до уряду. В ділянці закорд. політики рада потверджує конечність мирової політики Польщі.

СОЙМ І СЕНАТ УЖЕ НЕ ЗБЕРУТЬСЯ.

Варшава, 8. листопада 1927.

Уряд не думає скликати вже ні сойму ні сенату на засідання, яке могло би відбутися 28. листопада н. р. Зате того дня буде доложене відручне письмо президента держави про розвязання сойму і сенату, після скінчення каденції обох палат. Зарівном буде поданий речинець нових виборів до сойму і сенату. Тимсамим відпадають здогади, начеб уряд хотів відкинути вибори до законодатних установ. Що торкається сойму уряд держиться точної букви закону. Доказує це теж доручення в соймі, канцелярії 37 декретів президента річипосполитої. Між ними є всі декрета в справі закорд. позички.

ПРОКУРАТОР ЗАЖАДАЄ ВИДАЧІ УКРАЇНСЬКИХ ПОСЛІВ?

Варшава, 8. листопада 1927.

Посли Підгірський і Козицький явились у прокуратора при окр. суді у Варшаві і вясували йому фактичний перебіг ревізії і походження летючок. Прокуратор сказав послам, що справа є тепер у слідчого судді і він видасть дальші зарядження. Є чутки, що прокуратор після переведення слідства зажадає видачі згаданих послів судові.

НАПАД НА КОНСУЛЯТ СРСР. У ШАНҐАЮ.

Льондон, 8. листопада 1927.

Бюро Райтера подає, що яких 300 російських озброєних білогвардійців із жалібними перепоясками на рукавах і трьохколіровими стяжечками російської імперії напало на будинок більшовицького консуляту. В сутичці вбито щонайменше одну пяту часть персоналю консуляту.

ПРОЦЕС МАНУІЛЕСКУ 10. ЛИСТОПАДА

Букарешт, 8. листопада 1927.

Перший королівський комісар Карапанол зложив ґенералові Попеско, командантові корпусу II. армії вислідн слідства в справі Мануілеску. Ген. видав приказ судити Мануілеску під закидом злочину змови проти особи короля Михайла, змагаючи до зміни конституційного акту з 4. січня. Королівський комісар повідомив Мануілеску, що його процес зачнеться 10. листопада.

СТАНОВИЩЕ „ПЯСТА"

Варшава, 8. листопада 1927.

Нині почались тут наради гол. управи клюбу „Пяста". М. і. взяв у нарадах участь і марш. Ратай. Вітос постановив і далі оставати в опозиції до теперішнього уряду. Виключено з клюбу пос. Ант. Сміґеля за те, що симпатизує з урядом марш. Пілсудського. Сміґель видавав теж часопис в дусі прихильнім урядові. При виборчій кампанії Вітос хоче стати разом із НД. Під кінець засідання през. Вінц. Вітос зголосив демонстраційну резиґнацію, але її не принято.

СКАСУВАННЯ АПЕЛЯЦІЙНИХ СУДІВ?

Варшава, 8. листопада 1927.

В звязи з плянованою реорґанізацією устрою судівництва в тут. правн. колах кажуть, що будучий устрій судівництва передбачує скасування інстанції апеляційних судів, а полишає лише найв. суд як касаційний. Осідок найв. суду перенесено би з Варшави до Кракова, щоби привернути цьому місту становище, яке займало в давній Польщі.

ПІДВИШКА ЦІН ЗАЛІЗН. БІЛЄТІВ.

Варшава, 8. листопада 1927.

З днем 1. січня 1928. будуть підвищені ціни залізничих білєтів. При дотеперішніх цінах власні кошти особового руху залізниць перевищали значно приходи, тому нова тарифа має покрити дефіцити. Підвишка виноситиме 10—20 проц. дотеперішніх цін, а висота залежна від віддалі. Підвищені будуть теж ціни білєтів на підміських залізницях.

Біржа.

Гроші.

Доляр 8·87·00—8·87·75, канадійський доляр 8·85·00—8·86·00, корони чеські 0·26·00—0·26·50, австрійський шілінґ 1·25·00—1·26·00, рум. лея 0·05·33—0·05·75, французький франк 0·34·50—0·35·00, швайцарський франк 1·71·00—1·71·50, англійський фунт 43·30—43·50, німецька марка 2.11·48, данціґський гульден 2·17·82, червінець 30·20—31·10.

Золото: 20 кор. 36·30—36·50, 20 франків 34·30—34·60, 20 марок нім. 42·60—42·90, 10 рублів рос. 46·50—47·00.

Срібло: кор. австр 0·66·00—0·66·50, 5 кор. австр. 3·45—3·50, фльорен австр. 1·73—1·75, рублі рос. 2·85—2·95, копійки за рубель 1·44—1·48.

Збіжжа.

Пшениця двірська 45·50—46·00, пшениця селянська 42·75—44·25, жито 36—37·50, ячмінь бровар. 38·75—40·75, ячмінь на мливо 33·50—35·50, ячмінь пастівний 31·00—32·00, овес 34·00—35·50, кукурудза румунська 31·00—31·50, бараболі рафовані 6·50—7·25, фасоля біла 45—55, фасоля колірова 53·50—55·50, горох пiввікторія 72—82, горох полевий 45—55, бобик 36·25—37·25, сіно 7·50—8·50, солома 4·25—4·75, гречка 34·00—35·00, льон 60·00—63·00, ріпак озимий 60·50—62·50, мука пшенична 40-прц. 83·00—83·50, мука пшенична 50-прц. 76·00—76·50, мука житня 65-прц. 59·00 грисік кукурудз. 52—53, мука кукур. 34·75—35·75, отруби житні 23·75—24·25, отруби пшеничні 23·50—24·00, крупи гречані 73·00—74·50, пшоно 71·25—75·25, крупи ячмінні 62—66, конюшина червона 265—295, мак синій 115—135, мак сивий 85—105, мішки ютові, нові 1·70, мішки уживані 1·50—1·60.

НОВИНКИ.

— **Анда Остапчук**, наша відома співачка почала, перед своїм поворотом на Закарпатську Україну, обіздку по Галичині із концертами. Після концерту в Золочеві, співачка виїзжає до Стрия на 10-го, до Калуша 13-го, Станиславова 16-го і Коломиї 17-го.

— **Львівська хроніка.** Хто здивується що із Львова їздило від довшого часу залізницею багато пасажирів задурно, користуючись фальшивими білєтами. За один день 9 контрольорів переловило 40 таких аматорів безплатної подорожі! — Хто здивується також, що ще одна 15-літня дівчина із провінції, з Бенів, турчанського повіту, виїхавши до Львова, щезла безслідно? — Цеся Кеніґ зробила знайомість із якимись молодцями на вакаціях на селі, з одним заручилась і виїхала сама на офіціяльні заручини до Львова. Виявилось, що імя її нареченого і подана адреса видумані. Є підозріння, що дівчина впала жертвою торговлі живим товаром.

— **Темна хроніка.** У золочівськім повіті, селі Гарнавщина, трьох парубків бандитської професії вбили в лісі місцеву багачку Марію Пастернак, щоби ограбити її з долярів. Слідство ствердило, що злочинцями були Вардиба званий дійсно Максимовичем і його знайомі Тишовинський і Кундис. Жінку забили в лісі довбнями; арештовані, що скривались довший час, признались до вини. — У гуртівнім складі тютюну воєнних інвалідів у Перемишлі щезло півтора тисячів золотих невідомо як і коли.

— **Циганська любов.** Повітова команда в Бучачі буде розплутувати темну, циганську історію, яка тягнеться на терені Галичини вже два роки. Є це боротьба між двома циганськими таборами за верховну владу та кохання гарної циганки. Головна основа цієї історії така: цигани з Куликова під проводом Хведора Сабо не хотіли признати авторитету румунського циганського „князя" Махая, який приїхав до Галичини та зорганізував усі циганські табори. Сабо, щоби доказати Махаєві свою силу, приїхав під Манастириська, де розложився табором Махай, напав із збройною силою на нього і викрав йому його жінку, не тільки з помсти, але й з любови. При цьому герої захопили теж циганський капітал. Це було головною причиною, що в це діло мусіла вмішатись поліція. Шукала вона циганської жінки так само довго як грошей, аж найшла її звязану на якімсь возі. Сабо, разом із своїми синами, дав напитись Махайовій якогось одурманюючого зілля, знасилував її і держав як полонену.

— **Нові польські станиці.** В Турильчу біля Скали вибудовано „Дом Польскі". Площу під будівлю дав гр. Голуховський зі Скали н. Збр. Кореспондент „Сл. П." описуючи посвячення цієї нової польської станиці, зазначує, що заслугу у здвигненні цього дому мають не тільки поляки, але й місцеві „русини". — В Городниці біля Гусятина тамошнє „кулко рольніче" виказало 5.000 зол. чистого доходу, з чого 3.000 зол. призначено на будову власного дому, а 300 зол. на реставрацію костела. „Кулко" мало горячу підтримку, як читаємо в „Сл. П." з 8. ц. м. селян як польських, так і „руських". — Недавно відбулося посвячення новозбудованого величавого „Дому Людового" в Малехові біля Львова, здвигненого головно засобами будівельної експозитури у Львові. Засобами тої самої експозитури збудовано у Львівщині цілий ряд костелів і домів людових. Прим. у Зашкові, горстка поляків (у своїй перевазі зайшлих!) дістала на будову костела і дому людового весь потрібний матеріял: камінь, цеглу, пісок, вапно, дерево, черепи і т. д. Потрібні гроші зложила ратами (у формі підмог) міська рада у Львові. Ось таким способом ростуть у підльвівських селах костели і доми людові, як гриби по дощі.

— **Рекорд лету.** Італійський майор Бернарді при офіціяльних свідках побив дотеперішні рекорди швидкости на літаку, перелетівши 477 км. в одній годині.

— **Літературний куток.** З радянської преси довідуємось, що Комітет сприяння українським письменникам порушив перед Раднарком та Наркомосвітою питання про орґанізацію всеукраїнського літературного фонду. На останньому засіданні комітет, з участю представників низки українських літературних обєднань задовольнив прохання найбідніших письменників і ухвалив видати їм позички. Перед „Наркомсоцзабезом" порушено питання про надання пенсії сімі відомого українського поета Чумака, що його забили денікінці, а брату його, що вчиться призначено щомісячну стипендію. В Харкові намічено дати шість стипендій від 75 до 125 карб. біднішим талановитим юнакам, що працюють у літературно-мистецькій галузі. Комітет обговорив також справу про забезпечення письменників житлом. У Харкові мають збудувати для письменників спеціяльний будинок, що матиме назву „Слово". — У Державн. Видав. України готується до друку перше число місячника „Нова Ґенерація". Журнал вміщатиме вірші, оповідання, екранізований роман, теоретичні, критичні й публіцистичні статті в усіх галузях мистецтва, статті полемічні та інформаційні. Участь у „Новій Ґенерації" беруть такі співробітники: Семенко М., Курбас Лесь, Шкурупій Гео, Меллер В., Ковалів Л., Бажан М., Влизько О., Петрицький А., Щербак М., Перегуда О., Скрипник Леонід, Вузько Лядін Р., Полторацький Ол., Петніков Гр., Бучма А. й інші. Журнал матиме 5 друк. аркушів щомісяця. Називається він „Щомісячний журнал лівої формації української культури".

— **Світова всячина.** Австр. уряд має намір зорґанізувати у Відні постійні „Музикальні олімпіяди", які мають дати огляд усієї музичної европейської творчости за останню добу. — Франц. роялист і письменник Леон Доде, що втік із вязниці до Бельґії, приїхав інкоґніто на „задушні дні" у Париж на гріб свойого сина. — Бувш. грецький диктатор Панґальос занедужав поважно у вязниці, але не хоче урядового лікаря, з остраху щоби його не отруїв. — 700 америк. пасторів звернулось до през. Куліджа з письмом, в якому домагаються швидкої та прихильної відповіди на почин Бріяна, що хоче підписати довічний мирний договір Франції з Америкою. — Над Бразилією перейшов великанський циклон, що знищив 300 домів; багато ранених і убитих. — Кулідж згодився взяти участь у всеамериканській конференції, що почнеться у січні 1928 р. в Гавані; це буде його перша подорож на чужину від часу як став президентом. — Товариство міських залізниць у Льондоні, призначило 2,500,000 фунт. шт. на уліпшення підземельної залізниці. — Прімадонна варшавської опери Вермінська познайомилась випадково із польським інжиніром Рожанським, що був у переїзді в Будапешті і негайно взяла з ним шлюб. — Помер: у Берліні відомий театральний критик проф. літератури д-р Альфред Клер, відомий із обширного твору „Проблеми модерного драматичного мистецтва".

— **З кіна.** У кіні „Лев" фільма з життя Дон-Жуана „Вежа кохання". — В „Аполльо" „Остання усмішка блазня" славної фірми „Нордіск".

— **Заслужене відзначення.** На загально-краєвій господарсько-споживчій виставці у Катовицях, відзначили золотою медалеюапоміж численних зразків середника до прання тільки один: самодіалаючий середник до прання Радіон.

— **При закупні цукорків памятайте**, що маємо у Львові склеп „Фортуни Нової" при вул. Руській ч. 1.

— **Кушнірська** робітня Петра Карпяка є при вул. Курковій ч. 11 a. І. пов. на ліво.

З української опери.

Виступи наших земляків арт. тенора М. Голинського і пяніста та дириґента А. Рудницького в Харкові.

З радянської преси довідуємося, що оба наші земляки М. Голинський і А. Рудницький, що виїхали недавно до Харкова для праці в тамошній опері здбали собі зараз-же по перших виступах великі симпатії тамошньої публіки і фахових музичних кол.

М. Голинський виступив перший раз у харківському будинку Літератури ім. Блакитного з окремим концертом перед добірною публікою окремо на цей концерт запрошеною. „Комуніст" з 18. жовтня пише про цей виступ Голинського ось що: „Сила народу зібралась минулої неділі в будинку літератури, де давав свій перший концерт у Харкові визначний

український оперовий артист М. Голинський". Тут слідують біографічні дані про життя та співацькі студії, а потім про успіхи на оперовій естраді нашого артиста. А далі про сам виступ: „Двічі виконані арії з ріжних опер довели, що харківський, столичний оперний театр придбав у особі Голинського вельми цінного артиста-тенора. Виконання Голинським арій з опери „Тоска" й інших зробило на авдиторію сильне враження". Дня 19. жовтня виступив Голинський перший раз на естраді харківського оперного театру в опері „Аїда". Про цей перший виступ пише П. Козицький у „Вістях" (з 21. X.) між іншим так: „Вистава „Аїди" набула для авдиторії нового інтересу тим, що в ній вперше в Харкові виступив арт. М. Голинський. Спектакль викрив одну з рис артистичної постаті М. Голинського — це елемент героїчности. Чітка, тверда, просякнута волею, різка своїм лаконізмом фраза з одного боку і прекрасний голос, де першорядні природні голосові дані подані в майстерній шліфовці італійських майстрів. Свіжість голосу, вільність подачі, сила звуку, дзвінкий тембр — все це у Голинського пройнято тією своєрідною єдністю, яку можна передати тільки описово: героїчність. Героїчність — це основна риса Голинського, що просякає всю його роботу. Тим то й створена ним сценічно постать Радамеса — була подана в суворих, волевих, холодних як скульптура лініях. Радамес Голинського — це не оперовий коханець, а типовий герой в освітленні казки, епосу, де ліричні мотиви виправлено і освітлено лише елементи незломної волі, твердости й інших рис, що надаються епосом військовим провідцям".

Про тойже виступ пише Юрій Ткаченко в „Комуністі" (з 22. жовтня ц. р.) так: Виступ молодого ще, але вже відомого і закордоном артиста М. Голинського показав, що українська опера набула в його особі цінне придбання. У артиста великого діяпазону й сили, прегарного тембру і рівний драматичний тенор, хоча широкий, іноді барітонального характеру звук медіюму й нижнього реґістру нагадує так рідкий тепер героїчний тенор Верхній реґістр голосу із концентрованим, добре опертим метальовим звуком просто блискучий. Таких фраз як кінцева фраза сцени на березі Нілю ми давно не чули".

М. Голинський мав виступати в Харкові лише до кінця грудня ц. р. В січні мав їхати до Берліна. Тепер довідуємося, що він зірвав контракт з берлінською оперою і приняв в українських операх анґажеман на цілий рік. Буде він виступати так у київській і одеській операх, а гостинно у Москві та Ленінграді.

Дня 24. жовтня ц. р. відбувся в будинку літератури ім. Блакитного концерт нашого відомого піяніста А. Рудницького, що обняв у харківській опері становище одного з диріґентів. Ю. Ткаченко пише в „Вістях" з 27. жовтня про виступ А. Рудницького дуже обширно. „Як піяніст — читаємо в оцінці Ткаченка — А. Рудницький є учнем добре відомих у нас піяністів Егона Петрі та Лео Сіроти. Артист виконав інтересний і рідко виконуваний програм з творів польського модерного композітора К. Шимановського — „Фантазія" та „Етюд", Вагнера-Ліста — „Смерть Вольди" та Ліста „Легенда про Франциска". Виконання А. Рудницьким зазначених творів показало, що в його особі ми придбали високо-культурного музику. Артист має прекрасну техніку, цілком опанували засоби інструменту, його гра динамічна, глибока й витримана в строгих лініях. Отже вибір творів, виконаний на концерті не є випадковий, строга й масивна музика Ліста та Вагнера якнайбільше відповідає мистецьким властивостям артиста".

З того бачимо, що обох наших земляків приняли там дійсно прихильно, а для них це повинно стати не малою заохотою до того, щоби вложити зі свого боку якнайбільше цеглинок у храм розбудови української мистецької культури.

Ратункова акція.

ЖЕРТВАМ ПОВЕНІ.

На вклад. книж. ч. 8165 Центро-Банку зложили дальше в золотих:

Обєднання Українських Орґанізацій у Філядельфії (Зєдин. Держави) 1650 дол., Канад. Український Інститут „Просвіта" у Вінніпеґу (дохід з концерту) 200 дол., разом 1850 долярів.

На ту саму вкл. книжочку зложили дальше в золотих:

Юліян Маринович, Луцьк 20, Гурток українців працюючих на Стовбі Масарика в Чехах через інж. Волод. Мордвинова 120 чк., які дали 31.20 зол., Мих Скварців, Корол. Гута, Шлеськ, від п. Владислави Адамчик, на допомогу дітям — жертвам повені „замяст Мши Съвєнтей в дзєнь задушни по дрогєй матце" 5, Адв. д-р Роман Савойка, Дрогобич 20, о. Іван Скварко, Турочки Нижні, п. Яблінка Нижна, збірка на соборчику 24, Емілія Кадайська, Станиславів (3. рата) 10, Союз Укр. жінок емігранток в Каліші через п. А. Кондраченка 24, о. Януарій Розумний, Улашківці, збірка в Улашківцях Дрищика 29, о. Микола Бутковський, Шилівці, п. Гусятин, збірка від себе і від парохіян 180, д-р Денис Лукіянович, Львів (3. рата) 10, „Основа", Тов українських студентів вис. шкіл технічних в Празі 100 чк. це є 26, Через Адміністрацію „Нової Зорі" у Львові: а) о. Роман Рубель Пасічна п. Надвірна від себе 5 зол. і збірка 20, б) Текля Прокопик Ванівка п. Венґлювка 2, в) Уряд парохіяльний Розтока велика, збірка 34, г) Уряд парох. Переволока п. Бучач, збірка в церкві 205, разом 266 зол.

Разом 645.20 золотих. Попередньо виказано 38.328.31 (після переміни на польську валюту 1.120 чеськ. кор. і 10 нім. марок) і 3.272.40 долярів. Отже разом зложено досі: **38.973.51 золотих і 5,122.40 долярів.**

Зі спорту.

Україна : УССК. 7 : 1 (4 : 0).

Змагання закінчилися катастрофальною поражкою УССК., що вийшов з них просто розторошений. Якби не воротар УССК. Жарський (молодший), то програна УССК. булаб у висліді двоцифрова. Змагання були доволі інтересні і велися в живім, неслабнучім темпі до самого кінця. Ворота для України здобули Сич (4), Терлецький (1), Цимбала (1) і молоденький Воробець (1), для УССК. почесного голя стрілив Любчак. Суддював без закиду п. Верхола, видців ок. 100.

Цими змаганнями Україна закінчила дуже гарно цьогорічний сезон, найбогатший і найрухливіший за увесь час її істнування. Побажатиб, щоб ця чолова українська дружина могла розвинутися і скріпитися так, аби в найближчому сезоні стала дійсно небезпечним суперником найсильніших польських і жидівських клюбів у Львові і вибилася на одно з перших місць у краю.

З діяльности „Довбуша" у Чернівцях.

Передова українська спорт. дружина на Буковині „Довбуш", що був навіть мистцем Буковини, при кінці цього сезону дещо підупав, хоч на початку його тримався дуже добре. В останніх тижнях „Довбуш" програв двічи в змаганнях за мистецтво, а саме: 15. X. з "Приятелями Спорту" (3 : 1), а 22. X. з „Драгош-Вода" (3 : 0). В табелі за мистецтво Буковини „Довбуш" тепер на пятому місці (всіх клюбів, що беруть участь у цих змаганнях, є вісім). На перше місце вибилася черновецька „Польонія", на другому стоїть „Гакоаг", на третьому „Макабі", на четвертому „Ян". Після „Довбуша" йдуть „Драгош-Вода", „Приятелі Спорту" і „Яск".

Нові книжки і видання.

ЖУРНАЛИ:

Літературно-Науковий Вістник книжка XI. за листопад 1927 р. Зміст: Ю. Липа: Вербунок. Г. Гайне: *Wie kannst du schlafen?* (переклад М. Голубця). А. Крижанівський: Східний поїзд. О. Кобилянська: Автобіографія. Г. Гайне: *Mir träumte wieder der alte Traum* (пер М. Голубця). Ю. Магалевський: Останній акт трагедії (Спомини). Характерник: Згадка з минулого. А. Карашевич: Книга. Е. Маланюк: Шевченко і Росія (до проблеми перекладу). І. Гончаренко: Андре Моруа. В. Біднов: Дмитро Антонович. Г. Гайне: *Mir träumte von einem Königskind* (переклад М. Голубця). Дм. Донцов: *Memento!* Іван Шаля: Українізаційні справи в Північному Кавказі. Бібліографія. Нові книжки.

Чар Зілля, ілюстрований журнал для українських родин. Львів, ч. 4., за жовтень. Рік I. Зміст: В. Олян: Сорок літ. Д-р О. Грицай: Ольга Кобилянська. З творів О. Кобилянської. Вибрав і упорядкував О. Грицай. В. Некрашевич: Жертва. Від Видавництва. І. Крушельницький: Я, муж змагань на шляху життєвім. Й. С. Порітцки: Розкіш самотности. Вас. Олексієнко: Роман Вогник. Жюль Венар: Брат чи наречений? Фридрих Шлеєрмахер: Десят заповідей для жінок. Турецька кава. Практичні городи.

Przegląd Polityczny, *czasopismo poświęcone zagadnieniom polityki zagranicznej. Warszawa, wrzesień 1927. Tom VIII. Zeszyt I. Treść: Artykuł wstępny. Angur: Europa Środkowa. Kronika zagraniczna. Kronika bibliograniczna. Bibliografia. Załącznik: Dokumenty w sprawie Nadrenji*

Відозви й комунікати.

ОБІЖНИК

до всіх Філій і Читалень Т-ва „Просвіта" в краю у справі вибору відпоручників на збори Т-ва „Просвіта" у Львові, а зокрема в справі звідомлень з цілорічної діяльности.

Дня 26-го грудня 1927 р. відбудуться звичайні Збори Т-ва „Просвіта" у Львові. Про це повідомлено окремим обіжником до ч. 6216/27 усі освітні установи.. В тому обіжнику заподано кількість відпоручників, яка припадає на кожну філію відповідно до числа її членів з днем 15-го жовтня ц. р.

Звертаємо увагу, що виділ кожної Філії має право бути заступленим на Зборах нашого Товариства (відпоручником повинен бути голова Філії або його заступник, а на випадок перешкоди обох один з членів виділу Філії).

Кожна читальня без огляду на кількість членів має право вислати на Збори Т-ва „Просвіта" одного відпоручника.

Відпоручників вибирає звичайний або надзвичайний збір Філії і читальні. Тому виділи Філій, а зокрема читалень, приспішать скликання зборів для вибору відпоручників.

Імена і призвища вибраних відпоручників належить подати до відома Головному Товариству разом з відписом протоколу зборів, на яких вибрано відпоручників, найдалі до кінця листопада ц. р., щоб можна було своєчасно вислати їм повновласти і знижки залізничої їзди.

Пригадуємо, що вступ на салю, а тим самим і право участи в Зборах, будуть мати лише ті, які викажуться при вступі на салю Зборів нашими повновластями. Повновластей передавати заступникам не вільно. Таксамо кожний відпоручник Філії мусить бути членом нашого Т-ва (припильнувати вплачення членської вкладки). Читальні, які не вирівнали членської вкладки за минулий і біжучий рік, не мають права бути заступленими на Зборах Т-ва.

Місце зборів та порядок нарад подасть Головний Виділ всім до відома оповістками в часописах.

Головний Виділ Т-ва „Просвіта" у Львові.

Оповістки.

Д-р Ярослав Олесницький, адвокат у Золочеві, зложив 25 зол. місто вінця на домовину бл. п. Іл. Чапельського, б. голови „Рідної Школи" — на руки кружка „Р. Ш." в Золочеві. Кружок складає жертводавцеві щиру подяку.

Важне для амат. театр. кружків! В чергових випусках „Театр. Бібліотеки" вид. „Русалка" вийшли дві нові песи відомого автора І. Я. Лупика, а саме: 1) Ще не друкована нова народня оперетта (з роді „Бабського бунту") п. з. „Перешкода", 3 дії, і 2) давно вичерпана драма: „Бідна на світі пещена дитина" драма на 4 дії. Обі книжки висилає за надісланням 3 зол. — Гр. Гапуляк, Львів, Куркова 10.

Різдвяні Свята наближаються. Аматорські гуртки повинні вже приготовляти одиноку найкращу Різдвяну виставу п. з. „Вифлеємська Ніч", яка коштує 3 зол. вже з нотами до співів. Замовляти у В-ві „Русалка", Львів, Куркова 10. — Також дістати можна по гуртовим цінам нововидані кольорові листівки з Різдвяним привітом по 10 зол. за сотню. 874

Кружок „Р. Ш." УПТ. в Кракові повідомляє отсим, що звичайні загальні збори відбудуться дня 13. листопада ц. р. в год. 6. вечером в домівці філії „Просвіта", Ринок ч. 15. — За старшину кружка: Софрон Добрянський голова, Стефан Новосільський секретар. 876

Надзвичайні Загальні Збори читальні „Просвіти" Книгинин Гірка в Станиславові, відбудуться дня 13. листопада 1927 в год. 3. попол. у власній салі зі слідуючим порядком нарад: 1) Відчитання протоколу з попередніх Заг. Зборів, 2) Звіт з діяльности виділу, 3) Уділення абсолюторії уступаючому виділови, 4) Резиґнація цілого виділу, 5) Вибір нового виділу, 6) Справа льокаторів, 7) Внески і запити. 875

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.